

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Octubre Centre de Cultura Contemporània.
Carrer de Sant Ferran, 12. 46001 València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 155 165.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Carrer de l'Almudaina, 8 entresòl-
dreta. 07001-Palma.
Telèfon i Fax: 971 720 763.

Web:

<http://www.eltemps.cat>

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net

Subscripcions: 902 131 025.

subscripcions@eltemps.net

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

Editor: Eliseu Climent.

Director: Enric Rimbau.

Director de continguts: Àlex Milian.

Redacció de València: Núria Cadenes, Víctor Maceda,
Violeta Tena i Rosa Serrano (*documentació*).

Redacció de Barcelona: Gemma Aguilera, Lluís
Bonada, Xevi Camprubí.

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Jordi Badia (*correcció lingüística*), Josep
Andrés (*maquetació i gràfics*).

Rúbriques: Francesc-Marc Alvaro, Sebastià Alzamora,
Oriol Amat, Joan-Anton Benach, Xavier Bru de Sala,
Toni Canyis, Muriel Casals, Agustí Colomines, Salvador
Cot, Martí Domínguez, Fabià Estapé, Jaume Fàbrega,
Llibert Ferri, Josep Gifreu, Àlex Gorina, Manuel S.
Jardí, Alfons Llorenç, Glòria Marcos, Ricard Mas,
Andreu Mas-Colell, Joan F. Mira, Joan Nebot, Roger
Palà, Marta Pessarrodona, Josep Ramoneda, Jordi Riba,
Ferran Sàez Mateu, Josep Maria Terricabras, Ramon
Tremosa, Vicenç Villatoro, Xavier Vinader.

Corresponsals: Pau Borí (*Belgrad*), Natàlia Boronat
(*Moscú*), Erena Calvo (*Rabat*), Joan Canela
(*Johannesburg*), Jordi Carreras (*Nova York*), Macià
Claramunt (*Castelló*), Míriam Diez (*Roma*), Joan Lluís
Ferrer (*Eivissa*), Carla Fibla (*Amman*), Ricard González
(*Washington*), Joan Antoni Guerrero (*Andorra*), Pere
Habet (*Catalunya Nord*), Victòria Jiménez (*Londres*),
Juli Martí (*París*), Iris Mir (*Pequín*), Federico Rivas
(*Buenos Aires*), Anna Sàez (*Lleida*), A. V. Santamaria
(*Alacant*), Gemma C. Serra (*Berlín*).

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés,
Violeta Camarasa, Alexandre Carbó, Roser Carol, Borja
Català, Antoni Castel, Alfons Cervera, Eliseu T. Climent,
Joan Colomer, Joan Corbera, Oriol Cortacans, Martí
Crespo, Miquel Àngel Díaz, Daniel Diez Esculies, Júlia
Esbert, Enric Faura, Laia Fernández, Carles Gàmez,
David Garrido, Roser Gasol, Salva Giménez, Dani
Gómez (*País Basc*), Andreu Gomila, Gani Jakupi, Josep
Enric Llebot, Roger Mateos, Rossanna Melià, Joan M.
Oleaque, Pelai Pagès, Óscar Palau, Cèsar Palazuelos,
Juli Peretó, Carles Pont, Cristina Simon, Lluç Soler, Eva
Tarragona, Jordi Tejel, Àlvar Valls, Sergi Vicente.

Assessor editorial: Salvador Cot.

Traductors: Carme Geronès, Mercè Ardiaca, Blanca
Juan, Sara Roca i Beatriu Vallès.

Col·laboradors gràfics: ACN, Agència Efe, Tina
Bagué, Joan Celià, Fer, Rafa Gil, José Luis Iniesta,
Vicente A. Jiménez, Salvador Llosà, Glòria Matamala,
Toni Payà, Jordi Play, Prats i Camps.

Disseny: Vanesa Prieto.

Disseny de la capçalera: Enric Satué.

Disseny de la portada: Toni Payà.

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).

Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido (Barcelona). Tel.:
932 384 262.

Subscripcions: Susanna Alacreu

Administració: Pilar Martí i Quica Sena.

Fotomecànica i impressió: Guada Impressors S.L.

Aldaia (Horta).

Dipòsit legal: V-853-1984.

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap mitjà: mecànic, fotoquímico, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.

Trencar el pacte

L'Estatut de Catalunya –sobre el qual el Tribunal Constitucional encara no s'havia pronunciat a l'hora de tancar aquesta edició– és un pacte entre Catalunya i Espanya, un pacte proposat pel Parlament de Catalunya, retocat per les Corts Generals Espanyoles –Congrés i Senat– que el van aprovar, i votat pel poble de Catalunya en un referèndum en el qual una majoria àmplia de participants el van sancionar com a marc legal. Té, doncs, el vist-i-plau de l'executiu, el vot majoritari del legislatiu i tot plegat va ser referendat pels ciutadans catalans.

Els partits polítics ja hi havien dit la seua, ja havien debatut el text, hi havien presentat esmenes, l'havien perfilat i l'havien votat. Tant els partits polítics catalans com els espanyols. L'Estatut era una nova proposta de relació de Catalunya amb l'estat espanyol i tots dos hi havien dit la seua. El resultat final era insuficient per a alguns dels actors polítics que l'havien impulsat i excessiu per a alguns partits que no volien revisar aquesta relació del Principat amb Espanya. Però, fruit de la negociació i l'estira-i-arroña és l'Estatut que es va sotmetre a referèndum. Els partits polítics que no el volien –sobretot el PP– no havien tingut prou suport polític a les eleccions i, per tant, els seus vots no van ser suficients per a aturar el tràmit al Congrés.

Tot això hauria d'haver servit al poder judicial per a acceptar sense objeccions la llei –el pacte polític àmpliament majoritari entre Espanya i Catalunya– de l'Estatut, però el Tribunal Constitucional va cometre l'error d'acceptar a tràmit els recursos presentats pel PP –el partit que no se n'havia sortit amb el seu limitat nombre de parlamentaris– i més institucions de l'estat. La composició del Tribunal Constitucional és determinada per les forces polítiques majoritàries i els membres d'aquest òrgan del poder judicial tribunal hi són col·locats pels uns o pels altres segons l'equilibri de forces en el moment en què són renovats. El problema afegit del Tribunal Constitucional espanyol és que se n'ha endarrerit la renovació dels membres durant més de dos anys –i sembla que la resolució pendent de l'Estatut ha servit d'excusa– i les posicions cada vegada hi són més polititzades (en el sentit partidista del terme). Els membres d'aquest poder són precisament els que menys respecte tenen a la ciutadania, perquè no són elegits directament pels votants, sinó per les formacions polítiques –i d'aquí ve la seua politització, únicament partidista i allunyada de la realitat social.

És conseqüència de mantenir un TC polititzat que s'acceptaren els recursos contra l'Estatut i que ara s'hagen trobat en un cul-de-sac del qual només s'hauria eixit fent marxa enrere. Tot allò que no siga acceptar el text votat pels catalans és trencar el pacte Catalunya-Espanya que l'Estatut simbolitzava. Caldria tornar a negociar, però hauria de ser Catalunya qui decidira el nou punt de partida.

Als nostres lectors

Aquesta setmana us expliquem com es desenvolupa la mobilització cívica més potent en l'àmbit dels Països Catalans: la ILP “Televisió sense fronteres”. Ja és a la recta final per aconseguir l'èxit. Més de 500.000 persones dels Països Catalans han signat a favor d'una iniciativa legislativa popular per a poder esbotzar el mur que alguns volen construir entre els territoris de parla catalana.

A més, fem un repàs a les principals novetats editorials d'aquest Sant Jordi, tant pel que fa a narrativa com a la poesia i als llibres de temàtica política. Una entrevista amb el llibreter Josep Cots, que va obrir la llibreria

Documenta de Barcelona fa 35 anys, completa l'especial.

Enric Rimbau, director